

Ден преди излизането на гърба, само в мига, в който жадната земя поемаше гръха си, изглежда времето беше застинало. Стоплено единствено от присъствието на човека, който стоеше пред градината. Наоколо витаеше уханието на цветята, птиците, чуруликайки, си приказваха, а слънцето му се усмихваше, канейки го да прекрачи прага на пътешествието, носещо

която съдържаша в своята цветна природа. Душата на розата - уханието. Човекът продължаваше да върви по пътеката. Той вече се усмихваше, осъзнавайки, че е сътворил нещо красиво, а може би и безценно. Щастливата цветна градина копнееше да изрази благодарността си. Десетки прелитаци пеперуди, приятели на цветята, се посипаха върху него. Козато пътеката свърши, той се обърна

предназначен за него. Той знаеше, че и цветята, неговите единствени деца, го обичат, така както и той тях, но никога не можеше да ги види. Градинарят господар беше спял. Той нямаше нищо по себе си освен две овехтели дрешки. Нямахте дори и обувки, но сърцето му беше силно, събиращо и даващо любов наоколо. Градинарят господар не притежаваше нищо, но беше щастлив човек,

Кървавочервена градина от рози

името „Вълшебство“. Човекът плахо крачеше върху твърдата почва, рогала жизненото дихание на любовта, наречена цветя. След всяка крачка, направена в прахта, загрямалите рози повдигаха глава към него, не отстъпвайки от своето гордо кърваво-червено сияние. Те смирено прекланяха величествените си главички пред господаря си и сладко го сподавяха с гарбата,

към това, което беше извървял. Накичен с игриви пеперуди, поемащ дълбоко въздух и разперил широко ръце, стоеше срещу внушителна червена армия от цветя и рози, която беше паднала в краката му и се покланяше. Горне на небето слънцето и луната размениха местата си и градината сияеше, както никога досега. Човекът почувства с цялото си сърце, че този спектакъл е

защото бе обсипан с любовта на една градина с цветя, която сам си беше сътворил.
Ден преди гърбът да се излее той отново вървеше по тази пътека с единичката цел да се срещне с тях там, където никога друг не бе пристъпвал. Сред кървавочервената цветна градина, сред кървавочервената градина си рози.
Васил Мавродиев, София

Вашият Писма

Госпога редактори,

По покана на група жени адвентисти от родното ми село Староселци присъствах на Господна вечеря, на техни служения в селото и в гр. Плевен. Присъствах и на водно кръщение на двама млади влюбени, които напролет ще се женят. След кръщението в църквата проведеха официално тържество с музика и хорови песни, изпяти от хора на адвентната църква в София. Осветиха и църквата - закупена нова сграда, много красива. Присъстваха много хора: и адвентисти, и приятели, и светски люде.

Присъствах и аз, като приятел. Беше чудесно, красиво. От дете съм вярваща. Родителите ми - майка, баба и дядо по баща, бяха православни християни. Свежърът ми и свежървата ми бяха евангелисти. Адвентистите пък вярват в съботата и аз се обърках по въпроса. За мен обаче Бог е един със Своите заповеди и закони и аз си вярвам в Него - в Исус. Прочетох много книги. Чета задълбочено този път. Чета и Е. Уайт. Всичко вземам присърце и написах спонтанно тези стихове, които събирам в книга.

Синът ми е безработен, болнав, аз съм с хипертонично болно сърце, трудно се движа. Мизерно, много мизерно живея, но още чувам хубаво, пиша и чета без очила, с бистър ум съм все още и всичко написано

зная наизуст. Почти всичките ми книги са представени във вестник „Втора младост“, в. „Читалищен вестник“, в. „Пенсионери“, в. „Посоки“ (Плевен).

Пенсионерка съм, по професия съм учителка.

БЕЗ БОГА НЕ МОГА

Не ме смущава времето, ранено с някаква стрела! - Всеки носи си и бремето - сам, или сама...

Меря миналото си спокойно, вярвам само в Бога. Да живея все така достойно без Бога не мога! Като мравка със товара свой изгрява от залеза деля, търся в бъдещото си покой и след Бога вървя!...

.....
И тази вечер пак е нежна, и тази вечер е красива!... Със Вярата си във Христа кротичко заспивам!

Молитвите ми бяха тихи - изблик от сърцето! Дано и Бог да е до мене - да ми дава сила, да съм здрава, умна и смирена, и щастлива! Амин!

*Йорданка Лилова
С. Староселци, Плевенско*

РЕАЛНИ ВЪПРОСИ ОТ РЕАЛНИ ХОРА

Неговото Слово.

Истинските християни - верните, които са живели благочестив живот през цялата новозаветна история - са били преследвани. Непокаяните християни (които са твърдели, че се наричат с Негово име, но не са живели според Словото Му) през цялата история са били преследващите. Кръстоносните войни, Инквизицията и много от нещата, които са се случвали в историята, са били започвани и провеждани от „християни“, които не са били истински покаяни. Те обикновено завършват със създаване на лоша репутация и на истинските християни, които спазват ученията на Христос в живота си. Това на свой ред води до по-нататъшното им преследване. И така в този смисъл християнството не донася мир на света. То носи вътрешен мир.

От книгата „Реални въпроси от реални хора“ на Дъг Бачелър

Въпрос: Обяснете как Исус може да ни остави Своя мир, след като казва, че е дошъл да донесе не мир, а меч (Мат. 10:34).

Отговор: Когато в Матей 10:34 Той заявява: „Не мислете, че съм дошъл да донеса мир на земята“, Исус иска да каже: „Не съм дошъл да донеса политически мир.“ Божие Слово донеся разделяние. Евреи 4:12 казва: „Защото Божие Слово е живо, действено, по-остро от всеки двуостър меч.“ Христос е описан в Откровение като идващ с меч, излизащ от устата Му - символ на Божие Слово. То може да бъде разделящо, понеже хората заемат различна позиция по отношение на Бога. Но спасението, което Господ предлага лично, донася мир на онези, които приемат

проявленията на любовта

Продължава от стр.3

Тялото е прегърбено, косата е побеляла. Но очите са вперени все още в същата посока. Любовта чака. Любовта се надява. Любовта не отслабва с времето. Любовта дълго търпи. Любовта не отпада. Тя вижда под повърхността, под външните прояви, не престава да се доверява. И още нещо, много важно. Молитвите на бащата продължават да се въздигат към небето. Молитви за сина, който може би изобщо не си спомня за него.

Молитвата! Първото и последното средство от богатия арсенал на божествената любов.

Приятели, знаете ли, че Исус се е молил за всеки от нас поне два пъти в разстояние само на един ден? Вечерта преди предаването Му Той изля душата Си в първосвещеническата Си молитва към Отца за нас, докладвана в Евангелието от Йоан 17 глава. На следващия ден, точно когато беше разпънат на кръста, се молеше: „Отче,

прости им, защото те не знаят какво правят...“ Тази молитва обхваща целия свят, защото всички сме се провинили в смъртта на Спасителя. „Но Той беше ранен поради нашите престъпления, бит беше поради нашите беззакония...“ (Исаия 53:5) Любовта се моли...

Активните проявление на любовта

„И стана и дойде при баща си. А козато бе още далеч, видя го баща му, смили се и, като се заветече, хвърли се на врата му и го целуваше.“ (Лука 15:20)

Дългоочакваният момент е настъпил. Блудният син се е завърнал. Молитвите на бащата са послушани. Скъпият му син отново е у дома. Измършавял, окъсан, брадясал, бос... отново е при баща си.

Най-важното - осъзнал е вината си и в дълбоко покаяние проси милост и прощение от него. Той не очаква вече да има статута на син в този дом. Би бил щастлив да сподели частта на слуга.

Но не! Преди още да си кажат нещо, как реагира бащата? Как се проявява неговата любов?

Забелязва се осезаема промяна в динамиката на разказа, той преминава в кресчендо. Всичко се раздвигва, външният расте. Само в едно изречение се съдържа пет глаголни действия, всяко от тях с дълбоко значение. Да ги анализираме накратко поотделно:

Любовта вижда.

Тя забелязва отдалеч. Това е неговият син! За бащата няма никакво значение външният му вид. В походката на този млад човек, преждевременно състарен, има нещо специфично, нещо, което не се среща при никого друго, а само при сина му. Никой друг не може да познае в него младежа, напуснал родния си дом. Никой освен родния му баща. Защо? Защото бащината любов не угасва. Тя не се влияе от обстоятелства, от липсата на признателност, тя продължава да обича. Това е нейното естество, тя

не може да постъпва по друг начин.

Любовта се смилява.

За кого е характерна милостта? „Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вярност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях...“ (Изход 34:6,7) Същият Бог казва: „Милост искам, а не жертви...“ (Осия 6:6). Всичко дължим на Божията милост. „По милост Господна не се довършихме, понеже не чезнат щедростите Му.“ (Плачът на Еремия 3:22)

Любовта се хвърля.

Тя много бързо се проявява. Прощава, забравя миналото, втурва се да помогне, да спаси. Любовта не се срамува да се проявява по този начин. Представете си картината - възрастна баща, който тича да посрещне сина си...

Приятели, Бог ще измине по-голямата част от пътя до вас, когато вие се обърнете към Него.

Не отлагайте! Едно сърце, което ви обича, ви чака.

Любовта се хвърля. Къде? Да прегърне едно същество, покрито с грънчи... Върху едно тяло, което е било в компанията на свине... Любовта няма скрупули. Тя ни приема там, където сме, и такава, каквито сме. Не изисква от нас да се очистим, да се измием и могава да дойдем при Бога. Не! Всичко това тя извършва, но преди да го направи, се хвърля към нас и ни прегръща.

Любовта целува.

Бащата целува лицето на сина си. Лице брадясало, може би неизмито от месеци. Лице състарено, изпитано от продължително гладуване. Но това лице е на неговия син...

Щастливите проявления на любовта

„Но бащата рече на слугите си: „Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му и обувките на нозете му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се

веселим; защото този мой син бе мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери. И почнаха да се веселят.“ (Лука 15:22-24)

Щастливата любов е споделена любов. Сега бащата се обръща към всички обитатели на своя дом, за да споделят радостта му. Те са очаквали заедно с него този момент. Сега виждат и се радват. Събитието трябва да бъде означено. Празненството започва.

Приятели, небето се радва на всеки един от нас, който се връща при Бога. Ангелите пеят, Исус е щастлив, защото винаги още един плод на Своята жертва. Той би дошъл и би се пожелвал на земята, би преживял втората смърт дори и само за един грешник, който би Го приел за Спасител! А каква ще бъде радостта, когато милионите спасени заедно с ангелите запяват песента: „На Този, Който сега на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове“ (Откровение 5:13)!

Аноним. Стойков